

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Bf.365/2021/39. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2022. november 16. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2022. november 16. napján kihirdette az alábbi

Í T É L E T E T:

A kerítés büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2021. augusztus 31. napján kihirdetett 29.B.775/2019/120. számú ítéletét megváltoztatja.

A Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlott terhén megállapított nemi erkölcs elleni bűncselekményeket egységesen 1 rb. társtettesként elkövetett prostitúció elősegítése büntetnének [Btk. 201. § (3) bekezdés] minősíti.

Terhelt1 I. r. vádlott büntetéséből a halmazati jellegre utalást mellőzi, egyben a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 2 (kettő) évre enyhíti, a közügyektől eltiltás mellékbüntetést mellőzi.

A szabadságvesztés végrehajtását 4 (négy) év próbaidőre felfüggeszti.

Terhelt2 II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 2 (kettő) évre enyhíti, a közügyektől eltiltás mellékbüntetést mellőzi.

A szabadságvesztés végrehajtását 4 (négy) év próbaidőre felfüggeszti.

A feltételes szabadságra bocsátó és a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezéseket mindkét vádlott vonatkozásában a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának elrendelése esetére tekinti irányadónak.

A vagyonekbeírás összegét Terhelt1 I. r. vádlott vonatkozásában 9.395.000,- (kilencmillió-háromszázkilencvenötezer) forintban, Terhelt2 II. r. vádlott vonatkozásában 3.610.000,- (hárommillió-hatszázötvenezer) forintban állapítja meg.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy Terhelt1 I. r. vádlott tartózkodási helye cím43 szám, személyi igazolvány száma: okmányszám3

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2021. augusztus 31. napján kihirdetett 29.B.775/2019/120. számú ítéletével

- Terhelt1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 5 rendbeli társtettesként elkövetett kerítés büntetőjében [Btk. 200.§ (1) és (3) bekezdés] és 1 rendbeli kerítés büntetőjében [Btk. 200.§ (1) és (3) bekezdés], s ezért őt halmazati büntetésül 3 év szabadságvesztés büntetésre, 4 év közügyektől eltiltásra ítélte, vele szemben 5.972.500,- Ft vagyonekbeírást alkalmazott, őt további 1 rendbeli a Btk. 200. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő társtettesként elkövetett kerítés büntetője miatt emelt vád alól felmentette.

- Terhelt2 II. r. vádlott bűnösségét 5 rendbeli társtettesként elkövetett kerítés büntetőjében [Btk. 200.§ (1) és (3) bekezdés], 1 rendbeli kerítés büntetőjében [Btk. 200.§ (1) és (3) bekezdés] és testi sértés előkészületének vétségében [Btk. 164.§ (3) és (7) bekezdés] állapította meg, s ezért őt halmazati büntetésül 3 év 2 hónap szabadságvesztés büntetésre, 4 év közügyektől eltiltásra ítélte, valamint esetében 6.632.500,- Ft vagyonekbeírást rendelt el.

A vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg, rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról. Beszámítani rendelte a szabadságvesztésbe a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött időt.

Rendelkezett még a lefoglalásokról, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az ítélet ellen mindannak kihirdetésekor az ügyészség mindkét vádlott terhére fellebbezést jelentett be súlyosabb büntetés és az 1/1. vádpont tekintetében eltérő minősítés érdekében. A 6. tényállásrészhez kapcsolódó felmentő rendelkezést tudomásul vette.

[3] Az I. r. vádlott a felmentő rendelkezés kivételével az összes többi vádpontra nézve fellebbezést jelentett be az ítélet ellen, védője az ítélet kihirdetésekor védencéhez csatlakozva terjesztett elő jogorvoslati kérelmet.

[4] A II. r. vádlott az ítélet ellen mindannak kihirdetésekor jelentett be fellebbezést, védője a fellebbezésre fenntartott 3 munkanapon belül fellebbezést jelentett be elsődlegesen az ítélet teljes tartalmával szemben, másodlagosan a kerítéssel kapcsolatos vádpontok tekintetében eltérő minősítés végett, harmadsorban enyhítésért.

[5] A Fővárosi Főügyészség fellebbezése írásbeli indokolásában kifejtette, az elsőfokú bíróság ítéletét megalapozottnak, eljárását hatályon kívül helyezést eredményező, illetve lényeges eljárási hibáktól mentesnek tartja. Az 1/1. vádpont vonatkozásában az eltérő – súlyosabb – jogi minősítés megállapítására vonatkozó indítványát azzal indokolta, hogy a kerítés büntette és az emberkereskedelem büntette jogi elhatárolása szempontjából mindannak van jelentősége, hogy a vádlottak idézték-e elő célzottan a kiszolgáltatott állapotot, vagy ha nem, akkor ennek tényét felismerve fenntartották-e ezt a helyzetet és törekedtek-e ezáltal előny megszerzésére. Ebben a körben hivatkozott arra, hogy jelen ügyben a vádlottak a sértett általuk is felismert kiszolgáltatott helyzetének fenntartásával valósították meg haszonszerzési szándékukat. Kifejtett álláspontja szerint nem mindannak van jelentősége, hogy mi, vagy ki volt a sértetti kiszolgáltatott helyzet kiváltó oka, hanem mindannak, hogy ennek ténye vitathatatlanul kialakult. A sértett szabad választási lehetőségével kapcsolatban előadta, hogy nem a sértett prostitúciós tevékenységet érintő választási kényszerhelyzete volt a döntő, hanem a sértett lakhatási kérdése, mindannak kényszerhelyzete, melyet a vádlottak teremtettek meg. Utalt arra, hogy a cselekmény büntetőjogi megítélése szempontjából nincs jelentősége mindannak, hogy a vádlottak más prostituáltaknak is azonos feltételeket biztosítottak, mivel a vádlottak felelősségének az képezi alapját, hogy a többi sértetthez képest tanúl sértett kiszolgáltatottságával kapcsolatban eltérő a tudattartalmuk. A kizsákmányolás megállapítása szempontjából nem értékelte relevánsnak az elért nyereség mértékét arra hivatkozással, hogy a kizsákmányolás megállapításánál a kiszolgáltatott helyzet felismerésével és fenntartásával fennálló haszonszerzési célzat irányadó. Tévesnek tartotta a bíróság azon következtetését, hogy ha a bűncselekmény elkövetésének kezdetén nem volt tudomásuk a vádlottaknak a sértett kiszolgáltatott helyzetéről, akkor az nem hat ki a jogi minősítésre, mivel az ügyészség álláspontja szerint a tudomásszerzés időpontjának csak akkor lenne jelentősége, ha az általuk megvalósított tényállás befejezését követően szereztek volna arról információt.

[6] A főügyészség a vádlottakkal szemben lényegesen súlyosabb szabadságvesztés büntetés és mellékbüntetés kiszabása miatt bejelentett fellebbezésével kapcsolatban kifejtette, hogy különösen nyomatékos súlyosító körülmény mindkét vádlott vonatkozásában a nagy számú halmazat, a társtettesi elkövetés, az elkövetés lényegesen huzamosabb ideje és szervezettsége. Előadta e körben, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor nem értékelte súlyosító körülményként, hogy a vádlottak büntetőeljárás alatt álltak.

[7] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.810/2021/3. számú átiratában az ügyészségi fellebbezést fenntartotta, egyszersmind a védelmi perorvoslatokat alaptalmindannak minősítette.

[8] Utalt a fellebbezések irányára tekintettel a felülbírálat teljeskörű voltára, továbbá arra is, hogy a törvényszék a perrendi szabályokat betartva folytatta le bizonyítási eljárást, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. A törvényszék meglátása szerint nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely a másodfokú érdemi felülbírálatot akadályozná.

[9] A főügyészség az elsőfokú bíróság ítéleti tényállását a megalapozatlansági okoktól nagyrészt mentesnek tartotta. Ugyanakkor álláspontja szerint a törvényszék által megállapított tényállás részben hiányos, mert nem került rögzítésre, hogy az I. r. és a II. r. vádlott tanúl betegségével, élethelyzetével tisztában volt. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének eleget tett. Kitért arra, hogy az elsőfokú ítélet indokolása rögzíti, tanúl sértett sodorható, befolyásolható személyiség, a sértett kiszolgáltatott helyzetét a kapcsolat kezdetén a vádlottak felismerték, ezért – a főügyészség minősítéssel kapcsolatos fellebbezésével egyetértve – álláspontja az volt, hogy az elsőfokú bíróság téves jogkövetkeztetést vont le a tényállással összefüggésben.

[10] A büntetés kiszabása körében irányadó körülményekkel kapcsolatban utalt arra, hogy a nagyobb számú halmazat mellett az elsőfokú bíróság nem értékelte kellően az elkövetés szervezett jellegét, ezért a büntetés súlyosítását tartotta indokoltnak, valamint az I. r. vádlottal szemben pénzbüntetés kiszabását is indítványozta.

[11] Az ítélet járulékos rendelkezéseit törvényesnek tartotta.

[12] Összességében indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg az alábbiak szerint:

- a vádlottak 1/1. tényállásban részletezett cselekményét társtettesként, üzletszerűen elkövetett emberkereskedelem büntettének minősítse;
- ezzel összefüggésben a kerítés büntettének rendbeliségét korrigálja;
- alkalmazzon a vádlottakkal szemben súlyosabb büntetést;
- a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket egészítse ki;
- egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[13] Terhelt I. r. vádlott védője felmentés érdekében bejelentett fellebbezésében hivatkozott arra, hogy védence részleges beismerő vallomást tett, a hatóságokkal együttműködött. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a védence által elkövetett

cselekmény minősítése során a szükségesnél szigorúbban értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat. Előadta, hogy a vádlott a büntetőeljárás során elismerte, hogy valóban lakásokat adott bérbe prostituáltaknak, valamint azt is, hogy adott fel hirdetést, azonban azt is elmondta, hogy a lakásokat nem a kiugróan magas haszon céljából adta ki, a bérleti díjat a piaci viszonyoknak megfelelően határozta meg. Utalt továbbá arra, hogy Terhelt1 I.r. vádlott a hirdetéseket ingyenes szexpartner kereső oldalra töltötte fel, az ellenszolgáltatás fejében való hirdetést az oldal üzletszabályzata is tiltja, ezt meghaladóan egyéb kerítő tevékenységet nem végzett. Mindezek miatt álláspontja szerint tévesen került megállapításra, hogy a vádlott a bérlőinek szexuális cselekmény végzésére kuncsaftokat szerzett. Hivatkozott arra továbbá, hogy védencének nem volt kikötése arra vonatkozóan, hogy a bérlőinek mivel kell foglalkozniuk, a velük való megállapodás csak a lakások heti bérleti díjának fizetésére vonatkozott. Álláspontja szerint összességében a vádlott cselekménye a prostitúció elősegítése bűncselekmény törvényi tényállását meríti ki. Kitért arra, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal az enyhítő körülményeket, nevezetesen, hogy a cselekmény elkövetésekor büntetlen előéletű volt, a büntetőeljárásban tett tényfeltáró vallomását, valamint a megbánását. Kifejtette, hogy a kiszabott büntetés nem áll arányban az elérni kívánt célokkal, mely kapcsán kiemelte, hogy a testi sértés bűncselekmény előkészületével is megvádolt II. r. vádlott a védencével majdnem azonos mértékű büntetést kapott. A kiszabott vagyonekobbzás összegét túlzónak tartotta, figyelembe véve a bérlők által előadott bérleti díjak összegét és azt, hogy a heti bérleti díjakat több esetben a II. r. vádlott vette át, ezért pontosan nem állapítható meg az I. r. vádlott által átvett bérleti díjak összege.

[14] A védő összességében indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a kiszabott szabadságvesztés időtartamát 2 év börtönben letöltendő szabadságvesztésre változtassa át és mindannak végrehajtását függessze fel.

[15] Terhelt2 II. r. vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte akként, hogy a vádlottal szemben kiszabott büntetést a másodfokú bíróság enyhítse. Másodlagosan kérte, hogy a másodfokú bíróság utasítsa új eljárás lefolytatására az elsőfokú bíróságot. Ebben a körben hivatkozott arra, hogy tanúl sértett vallomását – mely szerint nélkülözésnek lett volna kitéve – cáfolta a férjének a tanúvallomása. Ezen túlmenően utalt arra, hogy az ügyészség számos sértett vonatkozásában elállt attól, hogy nehéz helyzetük miatt folytattak volna prostitúciós tevékenységet. Előadta, hogy álláspontja szerint a vádlottak által elkövetett bűncselekmény nem kerítés büntette, hanem prostitúció elősegítése, mivel a vádlottak ingatlant adtak ki emelt bérleti díjért a sértetteknek, de számukra közömbös volt, hogy a lakást az érintettek milyen célból használják, és a sértettek nem a kuncsaftjaik után számoltak el a vádlottakkal. A védő fenntartotta azt az elsőfokú eljárásban is kifejtett érvelését, miszerint a vádlottak prostitúcióval összefüggő hirdetési tevékenysége nem alapozhatja meg a Btk. 200. §-ban foglalt kerítés vádját. Erre tekintettel kérte, hogy a másodfokú bíróság a Btk. 201. § (1) bekezdés b) pontjára minősítse át a bűncselekményt.

[16] A testi sértés előkészületének vétségében való büntetőjogi felelősség megállapítása vonatkozásában előadta, hogy az elsőfokú bíróság közvetett bizonyítékokra alapozottan állapította meg a vádlott bűnösségét. Hivatkozott e körben az elsőfokú eljárásban megtett azon védelmi indítványára, hogy tanú3 tanú rendőrségnek átadott memóriakártyáját vizsgálják meg és ismertessék mindannak tartalmát, az elsőfokú bíróság azonban ezt elutasította. Előadta, hogy egy számítógéppel leírt párbeszéd ugyan csatolva van a nyomozati

iratokhoz, de azt nem lehet tudni, hogy az a hangfelvétel kivonata vagy sem. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróságnak ezért kötelessége lett volna meghallgatnia és megvizsgálnia a hangfelvételt a Be. 592. § (2) bekezdés b) pontjára tekintettel, mely kimondja, hogy az elsőfokú bíróság ítélete részben megalapozatlan, ha a tényállás részben felderítetlen. A védő fentiekre figyelemmel kérte, hogy a másodfokú bíróság a II.r. vádlottat a testi sértés előkészületének vétsége alól mentse fel.

[17] A védő újabb beadványában a II.r. vádlott általános aktuális elmeállapotának, és börtöntűrő képességének megítélése érdekében igazságügyi elmeorvos szakértő kirendelését indítványozta. Ennek alátámasztására orvosi iratokat csatolt, melyek szerint a II.r. vádlottnál 2022 nyarán hirtelen betörő emlékképek miatti epizodikus, rohamokban jelentkező szorongás jelentkezett, azóta pánikzavar szindróma, depressziós epizódok, bipoláris affektív zavar miatt gyógyszeres kezelésben részesül.

[18] A másodfokú bíróság a védő bizonyítási indítványát elutasította. A védő sem állította, és a bemutatott orvosi iratok sem utalnak a vádlott utóbb bekövetkezett elmebetegségére, az orvosi kezelések szorongást, (pszichotikus tünetek nélküli) depressziót, alvászavart dokumentálnak, amely a vádlott adott élethelyzetében (büntetőeljárás) még csak szokatlmindannak sem tekinthető. A betegséget – legyen az fizikális, avagy mentális – a bűnösség megállapítása esetén a joghátrány keretében lehet értékelés alá vonni. A „börtöntűrő képesség” önmagában nem akadályozhatja meg a feltételei fennállása esetén a végrehajtandó szabadságvesztés kiszabását, ez is csak a konkrét tényekre – azaz betegsége, fogyatékosságra, idős korra – vetítve nyer értelmet, amelyek szintén az enyhítő körülmények körében kerülhetnek értékelésre. Mindezek a csatolt orvosi dokumentációk fényében fel sem vetik szakértő bevonásának szükségességét. Ezért a másodfokú bíróság az ügyben nyilvános ülést tartott.

[19] A másodfokú nyilvános ülésen az I.r. vádlott védője az írásban benyújtott fellebbezésben foglaltakat fenntartotta, kiemelte, az I.r. vádlott együttműködött a hatóságokkal, a prostitúció elősegítése tekintetében elismerte büntetőjogi felelősségét azzal, hogy a hirdetésekre jelentkező nők szabad akaratukból végeztek a prostitúciós tevékenységet a bérelt lakásokban.

[20] Kifejtett álláspontja szerint az I.r. vádlottal szemben kiszabott joghátrány eltúlzottan súlyos, mivel rendezett életet él, családot alapított, vele szemben újabb büntetőeljárás nem indult. Erre tekintettel a szabadságvesztés büntetés csökkentését és végrehajtásának felfüggesztését kérte.

[21] Az I.r. vádlott felszólalásában védőjéhez csatlakozott, az utolsó szó jogán megbánásának adott hangot.

[22] A II. r. vádlott védője az írásbeli fellebbezésével egyező tartalommal szólalt fel, és az ítélet hatályon kívül helyezésre tett indítványt kifogásolva az elsőfokú ítélet indokolásában hivatkozott hangfelvételek leiratának bizonyítékként való elfogadását a testi sértés előkészülete vonatkozásában.

[23] A nemi erkölcs elleni bűncselekmény tekintetében részletezte, az eljárás adatai alapján nem állapítható meg, hogy tanúl kiszolgáltatott helyzetben volt, mivel ingatlantulajdonnal rendelkezett. Vitatva a megállapított bűncselekmény jogi minősítését rámutatott, az ítéletben felsorolt nők fix bérleti díjat fizettek függetlenül az aktusok számától, így nem a klasszikus kerítés tényállása valósult meg, álláspontja szerint, ha valaki felteszi az internetre a másról készült fényképet vagy ebben segédkezik, szintén nem a kerítés tényállását meríti ki.

[24] Változatlan tényállás és minősítés esetére a II.r. vádlottnak fel nem róható időmúlásra és az életvezetésében bekövetkezett kedvező irányú változásokra figyelemmel elegendőnek találta vele szemben végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés alkalmazását.

[25] A bejelentett fellebbezések közül a védelmi perorvoslatok részben, eltérő minősítést és enyhítést eredményezően alaposak.

[26] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet, a védelmi és ügyészi fellebbezések tartalmára tekintettel a Be. 590. § (1), (2) és (9) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált.

[27] E felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le az eljárást, az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező, a Be. 608. § (1) és (2) bekezdésében foglalt feltétlen, továbbá a Be. 609. § (1) és (2) bekezdése szerinti relatív eljárási szabálysértést az ítéltábla nem észlelt.

[28] A 2020. november 18-i tárgyalási határnapon a tárgyalást a tanács elnöke személyében történt változás okán az eljárási törvény rendelkezéseivel összhangban kezdte előlről a tárgyalás addigi anyagának ismertetésével.

[29] A lefolytatott bizonyítási eljárás keretében a Be. 163. § (2) és (3) bekezdésben rögzített tényállás tisztázási kötelezettségének eleget tett, ennek során a tanúbizonyítás szabályait megtartotta, a szakértői véleményeket a Be. 530.§, míg a releváns okiratokat a Be. 531.§-a alapján tette tárgyalás anyagává.

[30] Az eljárás során lefoglalt adathordozókon lévő fájlok lejátszására irányuló védelmi bizonyítási indítványok elutasításának indokaira a Be. 561.§ (3) bekezdés f) pontjának megfelelően kitért, magyarázatával a másodfokú bíróság is messzemenően egyetértett. Ennek kapcsán kiemelendő, hogy a bizonyítékok alapján kétséget kizáróan

megállapítható volt, hogy az érintett adathordozók a II. r. vádlott és tanú³, valamint tanú² és tanú¹ közti beszélgetést tartalmazták, amelyekről készült leiratokat - mint okirati bizonyítékokat - az elsőfokú bíróság a tárgyaláson ismertette. Ráadásul, amint arra az elsőfokú ítélet kitér (34. oldal utolsó bekezdés), a hangfelvételek nem kerültek elő (a nyomozó hatóságnál veszhetek el), így objektív akadálya is volt mindannak, hogy a védői indítványt teljesíteni lehessen. Ettől eltekintve a tényállás a hangfelvételek tartalmára – azaz a II.r. vádlott egyes, tanú¹ sértett megveretésére irányuló egyeztetéseire – nézve más, aggálytalan bizonyítékok alapján hiánytalanul tisztázható volt.

[31] A másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett név⁴ rendőr, valamint tanú^{21a} és édesanyja tanúkénti kihallgatását célzó bizonyítási indítvány elutasításával is, mindannak indokai azonban némi helyesbítést igényeltek, amelyre a másodfokú bíróság a későbbiekben (az indokolási kötelezettség felülbírálata körében) visszatér.

[32] A személyi körülmények körében [Be. 561. § (3) bekezdés b) pont] az ítéltábla az alábbi kiegészítéseket teszi:

Terhelt¹ I.r. vádlott albérlésben él feleségével, jelenleg ételfutárként dolgozik, keresete havi 300.000,- Ft.

[33] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, mindannak kisebb, a Be. 592. § (2) bekezdés a) és c) pontjából (vagyis hiányosságból és iratellenes megállapításból) eredő részbeni megalapozatlansági hibája a másodfokú eljárásban a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja értelmében az ügyiratok alapján kiküszöbölhető volt a következők szerint:

[34] A tényállás I/1. pontjának 2. bekezdés 13. sorában a „tanú¹ sértett célja az volt...” kezdetű mondatot (ítélet 5. oldal 4. bekezdés) kiegészíti azzal, hogy „erről a vádlottak a későbbiekben tudomást szereztek, miként arról is, hogy a sértett a válása miatt depressziós, és hogy voltak öngyilkossági kísérletei is.”

[35] A tényállás 3. pontjának utolsó sorában (ítélet 6. oldal utolsó előtti bekezdés) foglaltakat akként pontosítja, hogy az ott írt összeget helyesen Terhelt¹ I. r. vádlottnak adta át tanú⁵.

[36] A 7. tényállási pont utolsó sorában (elsőfokú ítélet 8. oldal első bekezdés) írtakat a másodfokú bíróság azzal helyesbíti, illetve egészíti ki, hogy tanú⁴ helyesen Terhelt¹ I. r. vádlottnak adta át az ott írt 3.360.000,- Ft-ot, míg Terhelt² II. r. vádlott részére további 400.000,- Ft-ot adott át.

[37] Fentiekkel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás minden tekintetben pontos, megalapozott, mentes a Be. 592. § (2) bekezdésében írt megalapozatlansági hibáktól, így a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[38] A törvényszék az indokolási kötelezettségét maradéktalanul teljesítette, részletesen, irathűen ismertette a vádlottak vallomásait, azokat egyenként és a többi bizonyítékkal összevetve értékelte, majd helytálló érvekkel adott számot arról, hogy mely bizonyítékokat fogadott el és vetett el a tényállás megállapításakor.

[39] E körben kifogástalanul mutatott rá arra, hogy a tanúk közül tanúl tanú vallomásait volt indokolt behatóbb elemzés alá vonni nem csak érdekeltisége (a II.r. vádlottal fennállt baráti viszonya, majd pedig a sérelmére tervezett bűncselekmény miatti érintettsége) miatt, hanem nevezett ellentmondásos, és gyakran változtatott nyilatkozataira tekintettel. E körben helyes mérlegelési elveket alkalmazva, és támaszkodva az igazságügyi pszichológus szakértő véleményére is (mely szerint pszichés állapota a vallomástételi képességét nem befolyásolta) csak azt fogadta el a vallomásából, mely más bizonyítékokkal is összhangban volt. Így helytállóan következtetett arra is, hogy tanúl vallomásai alapján nem volt kétséget kizáróan megállapítható, miszerint közölte volna a vádlottakkal a vele történt megállapodás során, hogy miért vállalkozik a prostitúcióra, emellett azonban az sem lehet vitás, hogy a vádlottak később, a kapcsolatuk fennállásának ideje alatt mentális betegségével, élethelyzetével már tisztában voltak, a törvényszék a tanúl és a vádlottak közti kapcsolatot, mindannak alakulását is tisztázta. tanúl elkövetési időben fennállt pszichés állapota tekintetében helyesen tulajdonított kiemelt jelentőséget az igazságügyi pszichológus szakértő véleményének. Ennek alapján kétségtelen, hogy tanúl sodorható, befolyásolható személyiség, emellett azonban 2015. május és 2016. november között fennálló személyiségzavara nem befolyásolta abban, hogy tényleges akaratának megfelelő magatartást tanúsítson. A törvényszék teljeskörűen értékelte a tanú elkövetési időre vonatkozatható pszichés állapotára vonatkozó egyéb bizonyítékokat is, továbbá figyelembe vette az élethelyzetét befolyásoló egyéb adatokat is: így a vagyoni helyzetét, feltárta továbbá a házassága megromlásával, a férjével való kapcsolatának alakulásával kapcsolatos tényeket, és ezek alapján helyesen állapította meg az I/1. tényállást. Hibátlan mérlegeléssel rögzítette a minősítést befolyásoló lényeges tényeket, köztük a hirdetésre jelentkezés előzményeit, azt, hogy tanúl házassága megromlása és egyéb körülmények miatt depressziós állapotba került, 2013-tól kezdődően többször állt pszichiátriai kezelés alatt, többször kísérelt meg öngyilkosságot, a férjével való kapcsolata rendezetlen volt, ebből a kapcsolatból menekült, és hogy ezen túlmenően tanúl saját ingatlanúll rendelkezett.

[40] A főügyészség álláspontjával szemben a tényállásból okkal maradt el mindannak megállapítása, hogy ezen körülmények „kiszolgáltatott helyzetként” értékelendők, és hogy ezt a vádlottak felismerték, és használták ki akkor, mikor a sértett prostitúciós tevékenységet végzett az általuk bérelt lakásban. Az igaz, hiszen az elsőfokú bíróság által bemutatott és mérlegelt bizonyítékokból is következik, hogy a vádlottak egy idő után már megismerték a sértett múltját, és tudtak arról (különösen a vele baráti kapcsolatba kerülő II.r. vádlott), hogy depressziós (ennyiben kiegészítendő is volt a tényállás), de hogy ez kiszolgáltatott helyzetnek minősül-e, továbbá mindannak megállapítása, hogy a sértett aktuális élethelyzete, mentális állapota egyébként az adott körülmények között alkalmas-e a kiszolgáltatott helyzet megállapítására, és a kizsákmányolásra, már nem tényállásra tartozó, így ott - szemben a főügyészi indítvánnyal - ilyen következtetéseket levonni nem kellett.

[41] Nem nélkülözött azonban minden alapot a főügyészség ezen tényállást és minősítést érintő kritikája, mert a törvényszék a „kiszolgáltatott helyzetről” történő tudomásszerzés időpontjának tévesen tulajdonított jelentőséget, de túl ezen, önmagában a sértett kiszolgáltatott helyzetének tényére is tévesen vont következtetést a jogi minősítés körében. Ez eredményezte azt, hogy az elsőfokú bíróság tanú1 vonatkozásában különböző helyeken (a tényállásban, a bizonyítékok értékelése és a jogi minősítés során) tett egyes megállapításai némiképp ellentmondásossá is váltak, a helyesbítésekre a másodfokú bíróság a jogi minősítés keretében tér vissza.

[42] Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság bizonyíték-értékelő tevékenysége hibátlan volt. A Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak terhére rótt nemi erkölcs elleni bűncselekmények vonatkozásában mindenre kiterjedő magyarázatát adta mindannak, hogy mely okból tekinthetők a vádlottak eljárás során tett egyes nyilatkozatai ténybeli beismerésnek, ennek során kitért arra, hogy a vádlotti vallomások lényegüket tekintve az erotikus munka céljából feladott hirdetésekre jelentkezők, a megállapodások, a prostitúciós tevékenység folytatása, és az abból leadandó, előre meghatározott pénzösszezszerűségére nézve egyeztek tanú1, tanú11, tanú5, tanú7, tanú8, tanú10, tanú4 vallomásában foglaltakkal. Helyénvaló a törvényszék azon megállapítása, miszerint e tanúk nyilatkozatainak elfogadhatóságát kétségtelenné teszi, hogy elmondásuk szerint egymástól függetlenül ugyanazon feltételekkel vették bérbe a lakásokat, a vádlottak magatartását is hasonlóan jellemezték. Ennek során egymással összhangban kifejtették, a hirdetések alapján egyértelmű – az I. r. vádlott megfogalmazásában „levágós” – volt, hogy a lakásokat milyen célból adják ki, az erotikus munkát a jelentkezők önként, maguktól vállalták, a róluk készült képek a rosszlanyok.hu, illetve a beszamolok.hu oldalra töltötték fel, telefont is bocsátottak a rendelkezésükre, gondoskodtak bizonyos eszközökről, részletezték milyen összegeket adtak „bérleti díj” címén az egyes vádlottaknak.

[43] Mérlegelése során a törvényszék tanú7 tanú vallomásai között feszülő ellentmondásokat helyesen oldotta fel a tanú bíróság előtt tett vallomásának elfogadása útján.

[44] Helyes volt név4 rendőrtanú, valamint tanú21a és édesanyja kihallgatását célzó bizonyítási indítvány elutasítása is a 4. tényállási pontot érintően, de mindannak magyarázata – ahogyan azt az ítéltábla már előre bocsátotta – helyesbítést igényelt. Nem mindannak volt ugyanis jelentősége, hogy miként lenne feloldható a tanúk esetleges kihallgatása esetén előálló ellentmondás, hanem mindannak, hogy a két tanú nélkül is elegendő adat állt rendelkezésre ahhoz, hogy a törvényszék állást foglaljon tanú7 tanú vádlottak cselekvőségét érintő szavahihetősége kapcsán. mindannak ebből a szempontból semmi jelentősége nem volt – hiszen a vádlottak előtt nem is vált ismertté –, hogy milyen előzmények után jelentkezett a hirdetésre, és vállalta a prostitúciós tevékenységet, miként tényleges életkorát is elhallgatta a vádlottak elől. Így a vádlottak büntetőjogi felelősségének elbírálása, a tényállás megállapíthatósága szempontjából releváns új körülmény, adat a tanúktól nem volt várható.

[45] A törvényszék fenti mérlegelő tevékenységét a fellebbezések sem támadták, ezért e tekintetben az ítéltábla az indokolás bizonyítékok értékelésével foglalkozó részéből csak a következők kiemelését tartja szükségesnek.

[46] Helyesen állapította meg a törvényszék, hogy a vádlottak nem vitatták azt, miszerint fotókat készítettek a prostitúciós tevékenységet vállaló nőkről, illetve a lakásokban telefont rendszeresítettek a hirdetésekre jelentkezőkkel való kapcsolattartás céljából, egy irányba mutató személyi és okirati bizonyítékok álltak rendelkezésre arról is, hogy berendezési tárgyakat, bizonyos eszközöket - így ágyneműt, óvszert, törölközőt, tisztálkodási eszközöket - biztosítottak a passzív alanyok részére a szexuális szolgáltatás végzéséhez. Már ezen bizonyítékokból rendelkezésre álló tények is inkább azon további következtetés levonására voltak alkalmasak, hogy a vádlottak a tényállásban szereplő lakásokat prostituáltak szolgáltatásainak kínálására, igénybevételeire bérelték ki, a vádlottak ténylegesen szervezték és irányították ezen szolgáltatások céljára szolgáló ingatlanok üzemeltetését, folyamatosan gondoskodtak a tevékenység végzéséhez szükséges feltételekről. Ezen következtetés szempontjából közömbös, hogy a főbérlőknek nem volt tudomása arról, hogy az adott lakás milyen funkciót tölt be.

[47] Az 1/2. tényállási pontban rögzített testi sértés előkészülete vonatkozásában az elsőfokú bíróság részletes alapossggal elemezte és mérlegelte a bizonyítékokat, majd jutott arra a megállapításra, hogy Vetráb tanú1 tanú1 tanú több más bizonyítékkal is megerősített vallomásra tényállás volt alapítható Terhelt2 II. r. vádlott tagadásban megnyilvánuló védekezésével szemben. Utóbbit eleve bizonytalan értékűvé teszi a II. r. vádlott e védekezése és a vallomásai közt feszülő ellentét. A nyomozás során ugyanis maga is elismerte, miszerint folytatott beszélgetést arról, hogy tanú3 „megcsinálja” tanú1t (2017. február 28-i gyanúsított kihallgatási jegyzőkönyv utolsó oldal), s a bíróság előtt is vallotta, a tanú1 ellen irányuló fenyegetések hirtelen felindulásból történtek, „nem túl józan állapotban” (24. sorszámú jegyzőkönyv 24. oldal). Ehhez képest Vetráb tanú1 tanú1 vallomását három tanú, tanú2, tanú3 és tanú10 vallomása minden lényeges kérdésben alátámasztotta, e tanúk szavahihetősége és az általuk előadottak hitelessége tekintetében kétely nem merült fel. Kizárható az is, hogy a II. r. vádlottat összekeverték valaki mással, mivel tanú3 tanú a tárgyaláson Terhelt2 II. r. vádlottban határozottan felismerte azt, akitől a megbízást kapta a sértett bántalmazására.

[48] Hibátlan érveléssel vezette le a törvényszék, milyen szempontok alapján jutott arra a megállapításra, hogy a testi épség elleni bűncselekménnyel kapcsolatban rögzített beszélgetések alapján a II. r. vádlott személye egyértelműen azonosítható volt, mint ahogy felismerhető volt tanú1 személye is azzal a különbséggel, hogy őt tanú2 és tanú3 azon a néven (keresztnév1) ismerték, amivel a vádlottak őt az interneten hirdették. Részletesen kitért a törvényszék arra is, hogy a Messenger üzenetek mennyiben hozhatók összefüggésbe a II. r. vádlott terhére felrótt bűncselekménnyel. Ebből kiindulva abban is megalapozott az elsőfokú bíróság okfejtése, miszerint a további bizonyítékok szintén II. r. vádlott bűnösségét igazolták tagadásával szemben. A törvényszék ezen bizonyítékértékelő tevékenysége során tett valamennyi megállapításával az ítéltábla messzemenően egyetértett.

[49] Mindezek alapján az ítéltábla arra a megállapításra jutott, hogy az elsőfokú bíróság a II. r. vádlott vonatkozásában valamennyi bizonyítékot teljeskörűen, a logika, az észszerűség szabályainak megfelelően, azonos szempontok szerint értékelte, az 1/2. számú tényállásrészről érintően olyan körülmény, amely megállapításainak helytállóságát

megkérdőjelezné, nem merült fel. Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését célzó védelmi fellebbezés e helyes mérlegelést támadta, amely a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

[50] Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a törvényszék a vádlottak bűnösségére, cselekményük jogi minősítésével azonban a másodfokú bíróság nem mindenben értett egyet, de nem osztotta az ügyészség eltérő minősítést célzó indítványát sem.

[51] Az elsőfokú bíróság helyes indokok alapján választotta meg az alkalmazandó anyagi jogszabályt. Az e körben kifejtett indokolása minden olyan törvényi tényállásra kitér, amely a jelen ügyben felmerülhetett, és valamennyi alapján – ahogyan azt a törvényszék kifogástalanul levezette – az elkövetéskor hatályban volt, azaz a főszabály szerinti Btk. eredményezi a kedvezőbb elbírálást, így az itt kifejtettek a másodfokú bíróság eltérő jogi értékelésétől függetlenül irányadók maradtak.

[52] A megállapított tényállás szerint Terhelt1 I. r. vádlott és Terhelt2 II. r. vádlott közösen tanú1, tanú5, tanú7, tanú8 és tanú4 részére heti fix összegért cserébe lakást biztosított prostitúciós tevékenység végzésére, továbbá a vendégekkel való kapcsolatteremtést és kapcsolattartást azzal tették lehetővé számukra, hogy őket internetes szexpartner kereső oldalakon hirdették, és részükre mobiltelefont biztosítottak. Ugyanezt a cselekményt Terhelt1 I. r. vádlott egymaga tanú11 sérelmére, Terhelt2 II. r. vádlott pedig tanú10 vonatkozásában is elkövette.

[53] Arra is helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a tényállás alapján a prostitúció elősegítése, a kerítés és az emberkereskedelem elhatárolásának kérdésében kellett állást foglalni.

[54] Kétségtelen, hogy túl azon, hogy a vádlottak a sértettek rendelkezésére bocsátottak egy-egy lakást a prostitúció céljára, ezen túlmenően egyéb szolgáltatásokat is nyújtottak nekik az ügyfelek megszerzése érdekében, ezért a prostitúció elősegítése bűncselekmény nem fed le maradéktalanul minden elkövetési magatartást. Ez a megállapítás azonban csak a Btk. 201.§ (1) bekezdésében [mindannak is leginkább a b) pontjában] írt alaptényállásra vonatkoztatható, csak hogy e törvényi tényállásnak van egy minősített esete is, amelyre sem a vádhatóság, sem a törvényszék vizsgálódása már nem terjedt ki. Erre a másodfokú bíróság a későbbiekben még visszatér.

[55] Az elsőfokú bíróság álláspontja az volt, hogy a vádlottak a részletezett magatartásukkal a sértetteket másoknak szexuális cselekmény végzésére haszonszerzés céljából megszerezték. Indokolása szerint a lakás biztosításával, a hirdetések feladásával, a telefonos elérhetőség megszervezésével a vádlottak „előre meg nem határozott személyek számára” megteremtették a sértettel való nemi cselekmény közvetlen lehetőségét.

[56] Ugyanakkor ez az értelmezés a törvényi tényállás keretein túlmutat. A Btk. 200.§-ában szabályozott kerítés büntetvények elkövetési magatartása a passzív alanynak („valakinek”) szexuális cselekmény végzésére harmadik személy részére („másnak”) történő megszerzése. „A megszerzés a bírói gyakorlat értelmezése szerint olyan magatartás, amely megteremti a másokkal történő nemi kapcsolat *közvetlen* lehetőségét, és amely többnyire a passzív alany befolyásolása, rábírása folytán történik. A megszerzéshez minimálisan az szükséges, hogy az elkövető a harmadik személy törekvésének ismeretében olyan helyzetet teremtsen, amelyben a *harmadik személy alkalmat kap* arra, hogy a nemi cselekményre irányuló törekvéseit a passzív alany előtt feltárja (Nagy 2009, 280. o.). Hangsúlyozandó, hogy a mások nemi kapcsolatának létrejöttéhez nyújtott segítség (pl. egy szoba biztosításával) önmagában még nem tényállásszerű. A kerítés stádiumainak meghatározása is a megszerzés ezen értelmezéséhez igazodik: a bűncselekmény akkor befejezett, ha a tettes harmadik személy számára a passzív alannal való nemi cselekmény közvetlen lehetőségét megteremti.” [Nagykommentár a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvényhez – Új Jogtár, WoltersKluwer Kiadó].

[57] Ebből egyértelműen következik, hogy az elkövetői magatartás kizárólag a nemi kapcsolat *közvetlen* megteremtése esetén tényállásszerű, vagyis akkor, ha konkrét személyekkel „hozza össze” az elkövető a passzív alanyt. Az „előre meg nem határozható” személyi kör, vagyis a jövőbeni esetleges szexuális kapcsolat létesítése éppen a közvetlenséget nélkülözi, s az elsőfokú bíróság által felhívott két eseti döntés (BH2003. 142., BH2003. 8.) sem támasztja alá ezen – a kerítés törvényi tényállását kiterjesztő – értelmezés lehetőségét. Igaz ugyan, hogy a jelen esetben a helyiség biztosításán túl további elkövetői cselekmények is kifejtésre kerültek, azonban ezek egyike sem alkalmas a törvény által megkívánt közvetlen kapcsolat megteremtésére. A hirdetés feladása, az adatlap kezelése, és a mobiltelefon biztosítása abból a célból, hogy a prostitúciós tevékenységet végző nők azon fogadassák a hirdetésre jelentkezők hívását, egyaránt csak az *elvi* lehetőséget teremti meg az érdeklődők számára, így a nemi kapcsolat megteremtésére legfeljebb *közvetett* eszközként szolgálnak. A közvetlen kapcsolat létrejöttéhez további cselekmények kifejtése szükséges: a hívás tényleges fogadása, megállapodás, a szolgáltatást igénybe vevő megjelenése a szolgáltatás igénybevétele céljából (azonban a nemi kapcsolat tényleges létrejötte már nem). Mindebben pedig a vádlottak már egyáltalán nem vettek részt.

[58] Az adott elkövetési magatartás ezért a másodfokú bíróság álláspontja szerint – minden többletelen ellenére – megmarad a prostitúció elősegítésének törvényi tényállása keretei között.

[59] Mivel a jelen esetben a prostitúciós tevékenységet a passzív alanyok teljesen önként végezték, a Btk. 201. § (1) bekezdés a) pontjában írt alapeset szóba sem kerülhet.

[60] A b) pont szerinti alapeset elkövetési tárgya az épület vagy egyéb hely, amely minden olyan helyiség lehet, amely alkalmas szexuális kontaktus nem nyilvános helyen történő létesítésére (pl. akár egy lakókocsi is). Az elkövetési magatartás az épület vagy egyéb hely rendelkezésre bocsátása, s ennek során közömbös, hogy a tettes jogszerűen vagy akár jogszerűtlenül rendelkezik az adott hellyel, önmagában a rendelkezésre bocsátás, a helyiség ideiglenes vagy tartós átengedésének a ténye a releváns.

[61] A tényállás szerint azonban ennél jóval több történt: a két vádlott hirdetéseket adott fel, amelyekben erotikus munkára kerestek nőket. Az ily módon önként jelentkezőket az általuk bérelt több lakásban szállásolták el azért, hogy ott végezzenek prostitúciós tevékenységet, róluk e célból készítettek fényképeket, amelyeket a formailag „szexpartner kereső”, azonban köztudomásúan szexuális szolgáltatási célú weboldalakon készített adatlapjaikra feltöltötték, ott hirdetve az egyes ingatlanokban elhelyezett nőket, kifejezetten a jelentkezők fogadására szolgáló mobiltelefont bocsátottak a rendelkezésükre, egyesek esetében óvszert, tisztálkodási szereket is biztosítottak. Ezt 2015-2017. között folyamatosan végezték oly módon, hogy az általuk széles körben nyújtott szolgáltatásért cserébe hetente előre meghatározott összegben a prostitúciós tevékenységből származó bevétel egy részére tartottak igényt, ez volt az „ára” mindmindannak, amit ők nyújtottak. Ahogyan az elsőfokú bíróság is kifejtette: „a vádlottak a sértettek részére prostitúciós tevékenység végzésére lakásokat biztosítottak, elmondták, hogy a lakás használatával járó valamennyi kockázatot, így a kaució elvesztését, a bérleti díj fizetését stb. ők vállalták, továbbá egyéb szolgáltatásokat is végeztek *a prostitúciós tevékenység elősegítése céljából*. (...) A lakásokért kért heti bérleti díj a lakás bérlésének havi díjával volt közel azonos összegű. Ez a tény is azt támasztja alá, hogy nem csak lakást, hanem egyéb szolgáltatásokat is nyújtottak, ez magyarázza az igen magas összegű heti díjat.”

[62] Mindebből semmi más nem következik, csakis az, hogy a két vádlott ezt vállalkozásként vezette, az közös üzletük volt, melynek során nem csak a prostitúció tárgyi feltételeit biztosították, hanem mindenkivel előre meghatározták a prostitúciós tevékenységből származó bevételek elosztásának módját, vagyis az elszámolás kötelező érvényű feltételeit is akkor, mikor a heti díjat beszédtek, míg a többit a nők megtarthatták, saját céljaikra fordították.

[63] Ez a magatartás pedig minden elemében megfelel a Btk. 201. § (3) bekezdés szerinti elkövetési magatartásnak, vagyis a bordélyház fenntartásával, vezetésével elkövetett prostitúció elősegítése büntetnének.

[64] A Kommentár szerint „a bordélyházat nem kell a szó szoros fizikai értelmében érteni, így ezt az alapesetet valósítja meg az is, aki szolgáltató üzleti vállalkozásként szervezi a prostitúciót, függetlenül a szexuális szolgáltatás célját szolgáló helyiségek számától, épületen belüli, illetve földrajzi elhelyezkedésétől [BH2010. 86.]. Bordélyház fenntartására utal a prostitúciót folytató személyzet biztosításáról és a prostitúció tárgyi feltételeiről való rendszeres gondoskodás, a szexuális szolgáltatások díjainak, a bevétel felosztásának, az elszámolás módjának a személyzet (a prostituáltak) számára kötelező érvényű előzetes meghatározása.”

[65] A Magyar Büntetőjog I-III. - Kommentár a gyakorlat számára (HVG-ORAC Lap- és Könyvkiadó, Budapest) ezzel összhangban rögzíti, hogy a bordélyház olyan vállalkozás, amelyben a vállalkozó által fizetett prostituáltak pénz fejében *bárki* rendelkezésére állnak, *bármivel* szexuális cselekményt végeznek, aminek ellenszolgáltatása azonban a vállalkozót illeti. A bordélyházat a vállalkozó „tartja fenn”, és a technikai irányítás feladatával megbízott személy „vezeti”. Ezek lényegében bünszervezői tevékenységet fejtenek ki, amely felbujtási és bűnsegélyi mozzanatokat foglal magában (vö. BH 1999.399.). A bordélyház fenntartója és vezetője lehet ugyanaz a személy, de ha nem, mindketten önálló

tettek. A prostitúció elősegítésének büntettét bordélyház fenntartásával valósítja meg, aki szolgáltató üzleti vállalkozásként szervezi a prostitúciót, függetlenül a szexuális szolgáltatás célját szolgáló helyiségek számától, épületen belüli, illetve földrajzi elhelyezkedésétől. Bordélyház fenntartására utal a prostitúciót folytató személyzet biztosításáról és a prostitúció tárgyi feltételeiről való rendszeres gondoskodás, a szexuális szolgáltatások díjainak, a bevétel felosztásának, az elszámolás módjának a személyzet (a prostituáltak) számára kötelező érvényű előzetes meghatározása [BH 2010.86., Kúria Bfv.765/2017/8.]

[66] Mivel maga a törvényi tényállás nem követeli meg, hogy a prostitúcióból származó bevétel közvetlenül a bordélyház üzemeltetőjéhez kerüljön, az elosztás módja a másodfokú bíróság álláspontja szerint közömbös. A digitális eszközök elterjedésével (internetes hirdetés, mobiltelefon) klasszikus értelemben vett bordélyház már nem létezik, a törvényi tényállás kereteibe illeszthető ezért minden olyan magatartás, amely megfeleltethető a bordélyház üzemeltetésének vagy fenntartásának (mindannak valamennyi tipikus elemével: a tárgyi eszközök szolgáltatásával, a bevétel elosztásával együtt.)

[67] Megjegyzendő, hogy a jelen ügygel számos hasonló vonást mutató tényállás mellett az ügyészség is már eleve e minősítés mellett emelt vádat, és az első- valamint a másodfokú bíróság is a vádirati minősítéssel egyezően bordélyház üzemeltetésével elkövetett prostitúció elősegítésének büntetében állapította meg a vádlottak felelősségét az 5.Bf.146/2021. számú ügyben.

[68] Az ott irányadó tényállás szerint az I. r. vádlott által bérelt lakásokban a prostituáltak önkéntesen nyújtottak szexuális szolgáltatásokat, ennek végzése során szabadságot élveztek, a kapott pénzbeli ellenszolgáltatás egy részét a bordélyház üzemeltetési költségeként (bérleti díjak, üzemeltetési és hirdetési költségek és ellátás) adták át az I. r. vádlottnak, míg a többit megtartották, és azt saját céljaikra fordították. (Figyelmet érdemel, hogy ezen tények alapján az I. r. vádlott tényállásban írt magatartásának emberkereskedelemkénti értékelése ott sem volt lehetséges a kizsákmányolási helyzet és célzat – azaz a kiszolgáltatott helyzetbe hozott vagy helyzetben tartott sértett e helyzetének kihasználásával előny szerzésére törekvés – hiánya miatt.) A jogi indokolás szerint az I. r. vádlott tevékenysége a Btk. 201.§ (3) bekezdésében írt, bordélyház üzemeltetésében megnyilvánuló bűncselekménynek megfelelt: folyamatosan biztosította a prostitúciós tevékenység helyszínéül szolgáló ingatlanokat, szervezte a prostituáltak utazását, magyarországi tartózkodását, a prostitúciós tevékenység magyarországi hirdetését, gondoskodott az ügyfelekkel való kapcsolattartásra fenntartott telefon kezeléséről, az ügyfeleket maga vagy az eljárás során be nem azonosított társa tájékoztatta a prostitúciós kínálatról, a szolgáltatások áráról, fedezte az üzemeltetés költségeit, a prostituáltak étkeztetését, mindezt anyagi haszon reményében, így a bordélyházat valójában az I. r. vádlott működtette.

[69] Mindezen indokok miatt a másodfokú bíróság e bűncselekményt róta mindkét vádlott terhére.

[70] Míg a kerítés első alakzatának rendbeliségét a passzív alanyok száma határozza meg, a Btk. 201. § (3) bekezdés szerinti bűncselekmény a prostituáltak számától függetlenül természetes egységnek minősül (BH1996. 179., BH1984. 212.), figyelemmel arra, hogy a prostituált a cselekménynek nem sértettje, s a bűncselekmény jogi tárgya a nemi erkölcs.

[71] Emellett, míg a kerítés konsumálja a prostitúció elősegítésének alapesetét, ellenben a bordélyház fenntartásával megvalósuló eset [Btk. 201. § (3) bekezdés] magában foglalja az üzletszerű kerítésre jellemző magatartásokat is, ezért a bírói gyakorlat szerint az üzletszerű kerítés halmazata látszólagos. A Kommentár e körben adott magyarázata is visszamutat arra a kérdéskörre, amely nem csak megerősíti e következtetés helyességét, hanem az elsőfokú bíróság által megállapított üzletszerű kerítés és a bordélyház fenntartása között az elhatárolás további magyarázatául is szolgál. E szerint: „Téves ugyanakkor az a megállapítás (BH2002. 1.), hogy a bordélyházhoz kapcsolódó minősített eset speciális lenne az üzletszerű kerítéshez képest [Btk. 200. § (3) bekezdés], hiszen akkor az üzletszerű kerítésnek mint generális tényállásnak a bordélyházzal kapcsolatos tényállás minden elemét maradéktalanul át kellene fognia. A viszony pontosan fordított: a bordélyházzal kapcsolatos bűncselekmény számos többletelemet tartalmaz az üzletszerű kerítéshez képest, és azt ezért konsumálja.”

[72] Így összességében a bűncselekmény egyrendbeli a passzív alanyok számától függetlenül, amelyben a vádlottak – miután az üzleti vállalkozást közösen valósították meg, egymás tevékenységéről tudva – a Btk. 13.§ (3) bekezdése szerinti társtettesek. Nem változtat ezen az a körülmény sem, hogy volt olyan prostituált, akitől a pénzt csak az egyik vádlott szedte be, és a másik vádlottal nem is találkozott, hiszen a hirdetést közösen adták fel, és amint azt a másodfokú bíróság kifejtette, az üzletszerű kéjtelgést folytató személyek számától függetlenül a bűncselekmény egység, nem létesül halmazat továbbá az üzletszerű kéjtelgésre szolgáló helyiségek számához igazodóan sem. Így abban az esetben, ha ennek egy részét önálló tettesként valósították is meg, a természetes egységnél fogva ez a társtettesként elkövetett cselekmény-részre tekintettel külön értékelés alá nem eshet (legfeljebb a joghátrány körében lehet kisebb jelentősége).

[73] Rátérve ezek után a tanúlt érintő tényállás minősítésére, a másodfokú bíróság a következőket emeli ki:

[74] A törvényszék a bizonyítékok értékelése körében megállapította, hogy mivel „tanúl nem nyilatkozott határozottan arról, hogy a vádlottak tudtak volna az ő kiszolgáltatott helyzetéről, amikor őt erre a munkára megszerezték, nem vonható le következtetés arra, hogy a vádlottak tanúl kiszolgáltatott helyzetét használták ki, amikor őt prostitúciós tevékenységre felkérték.” (ítélet 36. oldal 3. bekezdés) Ehhez képest a jogi indokolás körében egyfelől leszögezte, hogy „tanúl sértett 2015-ben a férjével való kapcsolat megszakadása miatt, illetve a válása miatt, továbbá érzelmileg labilis, depressziós állapota miatt kiszolgáltatott helyzetben volt” (37. oldal 3. bekezdés), másrészt azt hangsúlyozta, hogy „nem nyert kétséget kizáróan bizonyítást az eljárás során, hogy kiszolgáltatott helyzetét mikor közölte a vádlottakkal. Erre vonatkozóan vallomása ellentmondásos volt.” (38. oldal 2. bekezdés).

[75] Ezt meghaladóan ugyanakkor azt is kifejtette, miszerint „a vádlottak nem tanúl sértett kiszolgáltatott helyzetével éltek vissza, hiszen ugyanazon feltételeket nyújtották a számára, mint a nem kiszolgáltatott élethelyzetben lévő sértetteknek. A vádlottak tanúl sértett személye fölött semmilyen módon nem rendelkeztek, emberi szabadságában nem korlátozták. Az emberkereskedelem vonatkozásában a kizsákmányolási célzat sem állapítható meg, hiszen ez nem lehet azonos a haszonszerzés célzatával, a kizsákmányolás lényege a más által nyújtott szexuális szolgáltatásból vagy koldulásból vagy más tevékenységből olyan bevétel megszerzése, amelynek mértéke különösen aránytalanul meghaladja az elkövető által nyújtott segítség vagy ellenszolgáltatás mértékét. A kizsákmányolást azt teszi lehetővé, hogy a sértettnek nincs érdemi választási lehetősége. Jelen esetben ez a tény nem volt megállapítható, hiszen a fentiek szerint tanúl választási lehetőséggel rendelkezett, maga dönthetett a tevékenységéről.”

[76] Mindez kissé ellentmondásosnak tűnik, a törvényszék minden bizonnyal mindannak a meggyőződésének kívánt hangot adni, hogy bár a sértett személyes körülményei és mentális állapota folytán ténylegesen kiszolgáltatott helyzetben volt, ezt a vádlottak még bizonyíthatóan nem tudták, mikor vele megállapodtak, és ezért nem látta megállapíthatónak tanúl sértett vonatkozásában az emberkereskedelem büntetettét, de azért sem, mert – mint írja – a sértett nem volt áruforgalom tárgya, és a kizsákmányolási célzat is hiányzott.

[77] Az ellentmondásosság a másodfokú bíróság álláspontja szerint a törvény nem teljesen hibátlan értelmezésére vezethető vissza.

[78] Kétségtelen, hogy az emberkereskedelem elsődlegesen az ember áruforgalom tárgyaként történő kezelését jelenti, ezt azonban némileg tovább árnyalja a Btk. 192.§ (2) bekezdése, mint az emberkereskedelem minősített esete. E törvényi tényállás ugyanis voltaképpen összevonja az alapeseti elkövetési magatartásokat, azokat a kizsákmányolási célzat alá rendelve. E szerint, aki mást kizsákmányolás céljából elad, megvásárol, elcserél, átad, átvesz, toboroz, szállít, elszállásol, elrejt vagy másnak megszerez, egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

[79] A jelen ügyre vonatkoztatva a klasszikus emberkereskedelmi jellegű elkövetési magatartás – a másnak megszerzés – nem a sértett eladása, megvásárlása, elcserélése, ellenszolgáltatásként átadása vagy átvétele érdekében történik, hanem kizsákmányolás céljából.

[80] A helyes értelmezéshez figyelembe kell venni a következőket:

[81] Egyrészt a „másnak megszerzés” értelmezéséhez a fent a kerítés körében kifejtetteket, amelynek lényegi eleme a közvetlen kapcsolatteremtés.

[82] Másrészt a vizsgált törvényi tényállás megalkotását szükségessé tevő, az emberkereskedelem megelőzéséről, és az ellene folytatott küzdelemről, az áldozatok

védelméről, valamint a 2002/629/IB tanácsi kerethatározat felváltásáról szóló Irányelvét (2011. április 5.) – mely pedig az Egyesült Nemzetek keretében, Palermóban, 2000. december 14-én létrejött, a nemzetközi szervezett bűnözés elleni Egyezményen és az emberkereskedelem, különösen a nők és gyermekek kereskedelme megelőzéséről, visszaszorításáról és büntetéséről szóló Jegyzőkönyvén alapul. Ennek Az emberkereskedelemmel kapcsolatos bűncselekmények címet viselő 2. cikke szerint a tagállamok meghozzák az alábbi szándékos cselekmények büntetendővé tételéhez szükséges intézkedéseket: személyek kizsákmányolás céljából való toborzása, szállítása, átadása, rejtegetése vagy fogadása – az adott személyek feletti ellenőrzés megváltoztatását vagy átadását is ideértve – fenyegetéssel, erőszakkal vagy egyéb kényszer alkalmazásával, emberrablással, csalással, megtévesztéssel, hatalommal vagy a kiszolgáltatott helyzettel való visszaélés révén, illetve anyagi ellenszolgáltatásnak vagy előnyöknek valamely személy felett ellenőrzést gyakorló személy beleegyezésének megszerzése érdekében történő nyújtásával vagy elfogadásával.

[83] A 2. Cikk értelmező rendelkezése szerint a kiszolgáltatott helyzet olyan helyzet, amelyben az adott személy tényleges vagy elfogadható választási lehetőség hiányában kénytelen alávetni magát az adott visszaélésnek.

[84] A Btk. 192. § (2) bekezdésében írt kizsákmányolási célzatra a törvényhely (8) bekezdésében írt értelmező rendelkezés nyújt eligazítást. E szerint kizsákmányolás a kiszolgáltatott helyzetbe hozott vagy helyzetben tartott sértett e helyzetének kihasználásával előny szerzésére törekvés.

[85] Mindezt egybevetve tehát látható, hogy mikor és milyen feltételek mellett valósul meg az adott törvényi tényállás: a sértett kizsákmányolás céljából történő másnak megszerzése akkor áll fenn, ha a sértett kiszolgáltatott helyzetét maga az elkövető idézi elő, avagy a más által előidézett kiszolgáltatott helyzetet fenntartja, azaz maga teremt olyan körülményeket, amelyben a passzív alanyak más lehetősége nem marad, mint alávetni magát az elkövető rábírásának, azaz az általa elvárt magatartásnak (a nemi kapcsolat létesítésének), és az elkövető ebből jut a célzott előnyhöz (vagyis zsákmányolja ki a sértettet).

[86] mindannak tehát semmi jelentősége nincsen, hogy az elkövető mikor szerez tudomást a ténylegesen fennálló kiszolgáltatott helyzetről, ha mindannak ismeretében a kiszolgáltatott helyzetét ezt követően maga használja ki. Így ezt az érvelést elfogadni nem lehetett, de a másodfokú bíróság – éppen a törvényszék által kifejtett indokok miatt – azt a megállapítást sem tartotta helyesnek, hogy a sértett a bűncselekmény fogalmi ismervét megalapozó kiszolgáltatott helyzetben lett volna.

[87] Önmagában a házastárssal való kapcsolat megszakadása, illetve a válása, továbbá érzelmileg labilis, depressziós állapota pontosan az egyéb körülmények miatt nem teszi a sértett kiszolgáltatottá. Ezek a személyes jellemzők és mentális állapot már fennállottak, mikor a vádlottakkal a sértett kapcsolatba került, következésképpen az eleve nem jöhet számításba, hogy maguk idézték volna elő. A másik visszaélésszerű elkövetési magatartás a már meglévő kiszolgáltatott helyzet fenntartásával, vagy az abból való kilábalás megakadályozásával valósulhat meg. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság maga állapította meg, hogy a sértettnek valós és elfogadható választási lehetősége volt akkor, mikor a vádlottakkal

megállapodott, és utána is mindvégig megmaradt döntési szabadsága, később bármikor, következmények nélkül választhatta azt (mint ahogy ezt tette is), hogy felhagy a prostitúciós tevékenységgel. A prostitúciós tevékenységet mindemellett teljesen önként vállalta, nem a vádlottak követelték tőle, és nyilvánvalóan nem ez a tevékenység volt az egyetlen olyan lehetőség, amelyből az adott élethelyzetében menekülni tudott, így ez sem nyújthat alapot kiszolgáltatott helyzet megállapítására. Mindemellett saját vagyonnal rendelkezett, azaz vagyoni helyzete sem volt kétségbeejtő, vagy kilátástalan (ez volt az, amire nézve ellentmondásos vallomása miatt kétséget kizáró bizonyíték nem állt rendelkezésre). Az pedig, hogy depressziós, mindezen körülmények között az emberkereskedelem megvalósulása szempontjából kizsákmányolási helyzetet nyilvánvalóan nem teremt (a másodfokú bíróság álláspontja szerint a mentális állapot önmagában legfeljebb akkor vetheti fel a kiszolgáltatott helyzetet, ha az elmebetegség, szellemi fogyatékoság szintjén kihat az elmeállapokra).

[88] Ebből következően semmilyen olyan – a vádlottak által előidézett – kényszerítő tényező nem állt fenn, amely miatt az lett volna az egyetlen lehetősége, hogy elfogadja és alávesse magát a vádlotti kizsákmányolásnak.

[89] Törvényi tényállási elem hiányában következésképpen tanúl esetén emberkereskedelem nem valósult meg, esetében is a bordélyház üzemeltetésével megvalósított prostitúció elősegítésének büntette volt megállapítható (a többi tényállási ponttal azonosan).

[90] A Terhelt2 II. r. vádlott terhére rótt testi épség elleni bűncselekmény minősítése maradéktalanul helyes és törvényes, mindannak indokai is kifogástalanok.

[91] A büntetés kiszabása során jelentős körülményeket az elsőfokú bíróság alapvetően feltárta, azok az alábbi kiegészítést vagy helyesbítést igénylik:

[92] Mindkét vádlott esetén mellőzi az ítéltábla a súlyosító körülmények köréből a többszörös halmazatra utalást. A II. r. vádlott esetén enyhítő körülményként értékelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú ítélet meghozatala óta mentális egészségi állapota megromlott, rendszeres pszichiátriai kezelésre szorul. Ezzel szemben – osztva az ügyesség álláspontját – büntetést súlyosító hatást tulajdonított az ítéltábla a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetésnek a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK. vélemény 2. pontja alapján.

[93] Hibátlanul értékelte az elsőfokú bíróság a vádlottak javára, hogy a bűncselekmény elkövetésétől hosszabb idő eltelt, ennek nyomatékát növeli az elsőfokú ítélet meghozatala óta bekövetkezett további időmúlás.

[94] Terhelt1 I. r. vádlott esetén mellőzni kellett a halmazati büntetés kiszabására vonatkozó megállapításokat, ennek következményeként esetében a kiszabható

szabadságvesztés tételkerete 1 évtől 5 évig terjedő szabadságvesztés, melynek büntetési középmértéke a Btk. 80.§ (2) bekezdése értelmében 3 év volt.

[95] A helyesbített büntetéskiszabási tényezők értékelésével az ítéltábla arra a megállapításra jutott, hogy a vádlottak javára jelentkező enyhítő körülmények nyomatéka – így különösen büntetlen előéletük és a bekövetkezett időmúlás – a középmértéktől lefelé való eltérést teszi indokolttá, így az ítéltábla a szabadságvesztés tartamát mindkét vádlott tekintetében 2 évre enyhítette. Az elsőfokú bíróság a belső arányosság követelményére utalva helyesen mutatott rá arra, hogy Terhelt2 II. r. vádlott több bűncselekmény elkövetésében érintett, ezt azonban – figyelemmel arra is, hogy az I. r. vádlottnak volt vezető szerepe a nemi erkölcs elleni bűncselekmény elkövetésében -, az ítéltábla meglátása szerint már nem szükséges az egészségi problémákkal küszködő II. r. vádlott terhére súlyosabb büntetés alkalmazásával kompenzálni.

[96] A felnőttkorúak próbára bocsátásáról és a büntetés végrehajtásának felfüggesztéséről szóló 55. BK véleményben írtak alapján kiemelandő, hogy a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztéséről a bíróság a súlyosító és enyhítő körülményeket, valamint a büntetéskiszabási elveket figyelembe véve dönt. Mindebből szükségszerűen következik, hogy azon körülmények (s ez az enyhítő tényezőkön túl a súlyosító tényezőket is magában foglalja), melyek jelen ügyben a kiszabott büntetés nemét és mértékét megalapozták, a szabadságvesztés végrehajtásnak felfüggesztése szempontjából is jelentőséggel bírnak. Az említett körülmények és a büntető törvényben megjelölt büntetési célok érvényesülése között szoros kölcsönhatás van. A törvény szövege, hogy a büntetés végrehajtásának felfüggesztésére „különösen az elkövető személyi körülményeire figyelemmel” kerülhet sor, értelemszerűen jelenti azt is, miszerint amellett, hogy a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése az általános megelőzés követelményével szemben nem állhat, mégis elsődleges jelentősége az egyéni megelőzésnek van. Ezen túl a büntetést befolyásoló tárgyi tényezők közül az időmúlás (a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. BK vélemény III/10. pont) nagyobb mértéke, és ezen belül a büntetőeljárásnak a terhelt önhibáján kívüli jelentős elhúzóódása esetén is a büntetési célok közül a generális prevenció szükségszerűen háttérbe szorul a speciális, az elkövető visszatartását előmozdító büntetési célhoz képest.

[97] Jelen ügyben, amellett, hogy a prostitúció elősegítésének büntette miatt kiszabható szabadságvesztés felső határát meghaladó tartamú időmúlás következett be, a vádlottak az eljárás tárgyát képező cselekmények elkövetése óta nem kerültek összeütközésbe a törvénnyel, kedvező személyi körülményeikre is figyelemmel alappal feltehető, hogy a büntetés célja mindannak végrehajtása nélkül is elérhető. Az ítéltábla ezért lehetőséget látott a Btk. 85.§ (1) bekezdése alapján a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztésére is. A másodfokú bíróság ugyanakkor a vádlottak terhére rótt bűncselekmény súlyosabban megítélendő jellegére tekintettel a végrehajtás próbaidejét a Btk. 85.§ (2) bekezdésében írt kereteken belül a maximumhoz közel eső 4 évben határozta meg.

[98] A szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztése esetükben szükségszerűen maga után vonta a közügyektől eltiltás mellékbüntetés mellőzését, valamint a fogvatartásban töltött idő beszámításával és a feltételes kedvezménnyel kapcsolatos rendelkezések helyesbítését.

[99] A törvényszék a jogszabályoknak megfelelően határozta meg a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtön fokozatban, illetve rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, azonban a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére tekintettel utóbbi rendelkezést akként szükséges módosítani, hogy az a szabadságvesztés végrehajtása esetén alkalmazandó.

[100] A pénzbüntetés kiszabására vonatkozó ügyészi indítványt az ítéltábla nem osztotta. A Btk. 50. §-ának (2) bekezdésében foglalt rendelkezés szerint a haszonszerzés céljából elkövetett bűncselekmény miatt - akár végrehajtandó, akár végrehajtásában felfüggesztve - kiszabott szabadságvesztés mellett az elkövető jövedelmének és/vagy vagyonának megfelelőse esetén kötelező a pénzbüntetés kiszabása. E speciális rendelkezés alkalmazásának azért feltétele a terhelt jövedelmének vagy vagyonának megfelelőse, mert a szabadságvesztéssel egyidejűleg kiszabott pénzbüntetés nem lehet további burkolt mértékű szabadságvesztés alapja. A feltárt személyi körülmények alapján azonban az I. r. vádlottal vagyonnal nem rendelkezik, keresete havi 300.000,- Ft, ami a napi megélhetés fedezésére tekinthető elegendőnek. Az I. r. terhelt anyagi viszonyaira tekintettel tehát a fenti speciális rendelkezés alkalmazásának feltétele - a megfelelő jövedelem vagy vagyon -, nem állapítható meg.

[101] A másodfokú bíróság vizsgálta a vagyonelkobzásra vonatkozó rendelkezés megalapozottságát, és megítélése szerint az ezzel kapcsolatos döntés több okból is korrekcióra szorult.

[102] Az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyítékok alapján az I. r. vádlott tanú1-től 3.500.000,- Ft-ot, tanú11-től 390.000,- Ft-ot, tanú7 Violától 345.000,- Ft-ot vett át, míg a II. r. vádlott tanú1-től 2.160.000,- Ft-ot, tanú10-től 1.050.000,- Ft-ot kapott a prostitúciós tevékenységgel összefüggésben.

[103] Ezt meghaladóan ugyanakkor a 7. tényállási pontban írt összegre nézve – az elsőfokú bíróság megállapításával ellentétben – konkrétan meghatározható volt, hogy mely vádlott milyen juttatásban részesült. tanú4 ugyanis a nyomozás során vallotta: „terhelt2-nak kb. 400.000,- Ft-ot adtam, ...míg terhelt1-nak 3.360.000,- Ft-ot adtam át” (nyomozati iratok 299. oldal), ezen vallomását a tárgyaláson változatlan tartalommal fenntartotta.

[104] A tényállás 3. pontjával érintett tanú5 a bíróság előtt tett vallomásában (24. számú jegyzőkönyv 29. oldal) azt állította, hogy „többnyire én csak terhelt1-rel kommunikáltam. Ő vette át ezt a pénzt”, ugyanilyen tartalmú nyilatkozatot tett az általa átadott 1.800.000,- Ft tekintetében a nyomozás során is.

[105] Ennyiben a tényállást is helyesbíteni kellett.

[106] Emellett a Btk. vagyonelkobzásra vonatkozó szövegéből és a 69/2008. BK vélemény III. pontjából nemcsak az intézkedés egyetemleges elrendelésének tilalma, de mint ahogy minden a terhelttel szemben alkalmazandó joghátrány esetében, az is következik, hogy ha a bűncselekményt többen követték el, elkövetőként kell vizsgálni, hogy a vagyonelkobzás elrendelésének feltételei fennállnak-e, s ha igen, milyen mértékben. Nincs helye tehát az elkövetők közötti vagyoni részesedés önkényes, minden ténybeli alapot nélkülöző, egyenlő felosztását alapul vevő vagyonelkobzás intézkedés elrendelésének.

[107] Következésképpen az egyes vádlottak által átvett, összecszerűen is meghatározott konkrét pénzüsszegekre nézve pontosítva alkalmazta a másodfokú bíróság a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja szerinti intézkedést.

[108] A bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezések törvényesek, a bűnjelekre vonatkozó rendelkezések a pontosan megjelölt jogszabályi hivatkozásokkal összhangban álltak, ezért az ezekkel kapcsolatos rendelkezéseket az ítéltábla nem érintette.

[109] Ezért összességében a Fővárosi Ítéltábla a Be. 604.§ (1) bekezdés b) pontja és 606.§ (1) bekezdése alapján Fővárosi Törvényszék ítéletét részben, a rendelkező rész szerint megváltoztatta, míg egyéb helyes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[110] Rögzítette még az I.r. vádlott tartózkodási helyét, valamint személyazonosító igazolványának megváltozott számát.

Budapest, 2022. november 16.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.

dr. Csermák János s. k.

dr. Ignác György s. k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 29.B.775/2019/120. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.365/2021/39. számú ítéletében írt változtatással 2022. november 16. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2022. november 16.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.

a tanács elnöke